

KORPA TAMÁS

Metapillanat XXVII.

XXVII. (odakint)

ha nem rág, ha nem beszél, a szájban
feneketlen sötét *honol*. és fekete szél,
ami a füleken azért ilyenkor kitör, időnként,
s lecsapódik, mint a harmat, odakint.
rögtön kijavítja magát, odakint.
benövi a kőfejtés sebét a laktató harmat, odakint.
kontaktzónák határán megalvadt árok, odakint,
behatol a toronyóra szerkezetébe, elaltatja
az időt, odakint.
az évgyűrűkre, mint egy merevlemezre jegyez fel ezt-azt:
vihar előtti komor, túlsúlyos virágfejeket, odakint
a csonkolást csemetekorából, odakint,
az első hópéhely érintését, odakint.

XXVII. (odabent)

mintha saját magadnál lennél alkalmazásban,
képzeld most magad elé őt.
addig jön, amíg közbejön.
áthúzod ujjaidat a félmázsás függönyön.
mint mikor kivennél egy hatalmas fát,
s menet közben derülne ki, hogy a gyökere már
lefoglalta a fél városmagot, becsúsztott a ház-
falakba, a zuhanyrózsa pórúszain tör elő – lesújtva állsz.
félbeszakítod magad két részre. ingázik tekinteted.
néhány pixeles könnycsepp *dereng*.
addig jön, amíg közbejön, mondogatod.

Metapillanat XXVIII.

XXVIII. (a veszett róka)

két felderítőt küld előre, *ki vagy?*, ezek azok.
pókhálószerűen repedezett mosolya törne meg, *ki vagy?*
ez a mosoly nyílni fog, nyílik, nyílt titok.
kiéheztetett mancsaival kérkedik, *ki vagy?*

az altalajig hámozná le küllemed, *ki vagy?*
 kitartóan rágja a füled, *ki vagy?* hogy alapja legyen,
 e kérdés gyűrűje veszi körbe, sűrűn, mint a borosta, *ki vagy?*
 könnyek ezek, melyekkel könnyít magán, melyek
 összefolynak egyetlen hamvas pontban, *ki vagy?*
 a kimúlt szándékok temetői: az Ásítás és a Hús Legyintés
 előtt *ki vagy?* a Szelektív Hallás és a Csőlátás vagyok,
 te *ki vagy?* nem ugyanott, kicsivel arrébb kérdez.
 látványosan határolódik el tőled, utólag.

XXVIII. (a veszett róka)

ha a körmei alá tintapatronokat rejtenél, kirajzolnák
 a vágta, a megbotlás és a honvágy szintaxisait.
 itt van köztünk a helye, csak a helye.
 a hely, ahová kiürítette tartalmait: a körmök gyámsága
 az írásképen, a feldúlt avarban.
 nem fejben dőlt el, ami van.
 de vajon forró gallér ajkain a nyál? a nyál
 mint afrodisziákum, omlós és törékeny.
 kétes csillogás a nyál ezeken a kátyús ajkakon.
 nem fényben dőlt el, ami van: ütemtévesztések,
 e sántaság rendhagyó jelei. a lehalkulás illeme.
 a bánatos habozás. két felderítőt küldesz előre,
ki vagy?, ezek azok.

